

Vårt møte med Montemagno.

Å selge alt man eier i Norge. Å starte på nytt i et annet land. Det er en fjern drøm. Da er det så godt å kunne drømme seg bort i artikler som skrives om «tøffe» nordmenn. Det året vi bestemte oss for å feriere i Italia, var det bare å lete i boksen med diverse gamle utklipp. Norsk ukeblad nr. 36, 2010, historien om Sissel og Tage hadde festet seg. Da ble det mange kvelder ved Mac´en og hjemmesidene til SiToscana. Det var så mye spennende å lese. Her ble vi kjent med Montemagno, med sine bratte bakker, gamle flotte bygninger, olivenlunder, den ene Trattorian og mye, mye mer.

Da vi en ettermiddag i juli 2011 går av bussen nederst i byen er det ikke vanskelig å finne veien opp til Villa, det er nesten som vi har vært her før. Det eneste aberet er en grusomt tung koffert som er pakket for et par måneders ferie og ikke 2 uker. Varmt er det og, men ikke så rart, vi kommer midt i siesta´n. Vi hadde jo blitt anbefalt å kode inn italienske rutiner, men det tar litt tid med omstilling for oss over 50. Det er stille, veldig stille når vi kommer rundt hjørnet og ser det flotte inngangspartiet til Villa foran oss. Men ikke så rart, Sissel sover, det er jo siesta. Men heldigvis, da vi ringer på porten kommer Edel ned og ønsker oss velkommen. Og her er det nesten akkurat som vi drømte om i kalde vinterdager hjemme. Bare enda koseligere. Opp noen få steintrapper, forbi en enorm stor og flott inngangsdør og vi står på terrassen, samlingsstedet i Villa. Det er her det skjer! Edel viser oss opp til leiligheten Marianne, noen få trinn lenger opp. Vi tar oss ikke tid til å pakke ut. På veien opp har vi nemlig gått forbi to av de viktigste stedene i vår lille landsby. Butikken og restauranten. Nå skal det smake med noe vi har gledet oss til, nemlig et glass eller to med prosecco. Vi stikker hode inn gjennom noen fargerike strimler og ser en enda mer fargerik Signora. Med knall rød lebestift og irrg grønne plastringer i ørene, sier hun med mørk røst; No prosecco ! Men hva gjør vel det – vi er jo i Toscana. Det er så mye annet. Å handle i en skikkelig ordentlig lokal nærbutikk er toppers. Neste dag og resten av vårt opphold får vi prosecco hver eneste dag og vår hyggelige Signora med plastpynten gir oss vårt første italienskurs. Tålmodig oversetter hun, dag etter dag.

Endelig sitter vi der, under sitrontrærne, i varmen, stillheten, i hver vår stol og nyter sprudlevin. Noe sitter fra studiene i vinter, italienerne går sent ut og spiser middag. Akkurat nå passer det oss godt. Siden kofferten er propp full, skifter vi om til «gå ut antrekk» før vi rusler nedover hovedgata til landsbyens Trattoria. Her møter vi Marco som dyrker oliven og som om sommeren hjelper kona i restauranten. Heldigvis er det et ledig bord ute. Marco kommer med menyen, to kjøkkenglass og en karaffel av husets vin. Så avslappet og herlig, helt etter vår smak. Vi får et lite plasthefte hvor rettene er oversatt til engelsk etter beste evne. Her er det ikke side opp og side ned med pizza og pasta. Nei da. Spennende retter vi aldri har sett maken til. Og vi må minst ha tre. Vi er tidlig ute. Etter hvert kommer den ene gjengen med italienere etter den andre rundt hjørnet. Tydeligvis et meget populært sted. Mette og fornøyde tusler vi omsider opp bakken til Villa. Det er mørkt og sent, vi har hatt en lang dag. Men den er ikke ferdig enda.

Vi lister oss opp trappen, mot terrassen og der i mørket med et lite lys på bordet sitter Sissel og Edel. Vi blir invitert på et glass vin og kan selvfølgelig ikke si nei. Vi har jo ferie. Sissel forteller om landsbyen, hvordan de havnet her og hvordan hverdagen er i dette nye landet. Og om Tage som har vært i Norge og er på vei nedover på motorsykel. Vi bare nyter disse minuttene og kunne vel sitte hele natten. Men for damene er det en ny arbeidsdag i morgen. Vi kan bare la humla suse!

Tidlig neste morgen er det stille, akkurat passe varmt og det lukter herlig sommer. Vi knyter lissene på joggeskogen og gleder oss til en morgentur. Hadde vi ikke lest noe om en naturlig vannkilde? Vi tar med flaskene. Går under portalen, forbi kirken og finner grusveiene som fører oss inn i blant oliventrærne og oppover i åsene bak landsbyen. Vi fyller flaskene og vandrer oppover. Vi har fjorten dager foran oss – kan det bli bedre?

Vi takker Sissel og Tage for et fantastisk opphold. Deres gjestfrihet og hjelpsomhet er unik. Og vi må ikke glemme «gjestarbeideren». Tusen takk alle tre! Hit vil vi tilbake!
Klem fra Irene og Tom Åge.